

DEBRECZENI ELLENŐR.

Politikai, közgazdasági s társadalmi lap.

A SZABADELVÉPÁRT KOZLONYA

Megjelen hetenkint ötször, u. m. Hétfőn, Kedden, Szerdán, Csütörtökön és Szombaton.

Hirdetési díj:

60 házas posteur 5 krajczár. Nagyobb terjedelmű s többnapos megjelent hirdetéseknek különösen kedvező. Bélyegdíj minden hirdetés után 30 kr. Nyilatkozó köllemények mindenkor 20 kr. A hirdetéseknek valaminek a nyilatkozó köllemények egyoldali kiadását a hirdetőnek fel kell tennie. A lap szellemi részében tartozó köllemények a szerkesztési irodába küldendők. Nagyjelölés 1880. július 8. szám alatt

Előzetési feltételek:

helyben házas horvát vagy vidékre postán küldve. Egész évre 10 frt. Félévre 5 frt. Negyedére 2 frt. 50 kr. Egy hónapra 1 frt. Előzetési helyben a kiadóhivatalban, Kúria Imre nyomdájában, astán Teleki K. Lajos és ifj. Csáthy Károly könyvkereskedéseiben, vidéken a postahivatalokban.

Debreczen, július 8.

Önkényuralom, — börtön, — hóhérbárd, — bitófa stb. — Így hangzik a „Debreczen” tegnapi vezércikke. — Nagy isten! mi történt? — kérdezi az olvasó megrémülve. Senmi se történt, tisztelt olvasó. Nehány felesült ember által gyártott lázító próklamációt lefogaltak a budapesti postán, némely külföldről ide szakadt munkásvezető lakásán házmotózt tartottak; ennyi az egész. Senki nem tulajdonított neki valami fontosságot, a kormány legkevésbé; csak a „Függetlenség” és főképp a „Debreczen” fújja föl a dolgot nevezetes állameseménynyé.

Különösen elragadja a buzgóság a főklapot, mely már „az alkotmány vonaglását s halálát” látja abban, ha a rendőrség nem engedi szabadon terjeszteni az olyan gyönyörűséges próklamációkat, melyekben a papok a társadalom undok férgének, az iparos mesterek a munkások véres verejtékén hízó zsarnokoknak bélyegeztettek a végül az a drágalátos óhaját fejezték ki, hogy „veszessenek a koronás uralkodók”.

Hát valóban nem szörnyű merénylet az a sajtószabadság ellen, hogy a Tisza Kálmán zsarnok kormánya alatt még az ilyen ártatlan kiáltványokat is le meri foglalni a rendőrség? Iszonyú! ezt az önkényuralmat nem állhatni ki tovább! Az átkos Tisza kormánya „megféltelmités által akarja hatalmát kibővíteni”. Megújul az eperjesi mérszárécs, föltámad a Caraffa vérbőrösége, hóhérbárd lebeg a hazafiak fejei fölött. Zrinyi Péter, Frangepán, Wesselenyi, Rákóczy, oh nagy hősök! ime ismétlődik az üldözés unokáitok ellen. Az önkényuralom nem alszik, újra kezd.

Egy pár ködösfejjű német mesterlegény, a kit mindenfinnen kiutasítottak már, Magyarországra jön propagandát csinálni éretlen eszméinek s konkolvt hinteni a mi józanészű derék magyar iparos ifjuságunk közé s a széles baloldal némely lapjának okoskodása szerint a német sógorokat ebbeli munkájokban háborgatni szentségtörés.

Hogy törekvéseiknek mi a célja, az tisztán áll az egész világ előtt: a társadalmi rend teljes felrojtása, a vagyon elkobozása, fölbontása mindannak, a mit ma még szentnek tartunk, de a mit már ék elavult intézménynek tekintenek, mint p. a család, a haza. Nekik nincs hazájuk, ék megvetik a családi köteléket, a vallás és a társadalom hagyományai nekik csak ócska babonák, melyeket le kell rombolni.

A romboló elemek e szövetkezése szétáztat az egész világra, mint a pókok rejtek zugaikból szövik a halót tovább, mindig tovább. A szegény mun-

kás osztály sorsának javítása a csalogató jelző. „De nálunk a socialista tanok megfogalmazására s terjesztésére nincs talaj, — biztosít t. laptáruuk. — Mi is azt hisszük, hogy a magyar embernek több esze van, mintsem effélékre adná a fejét; de talaj, több vagy kevesebb, mindenütt van arra a világon, mert nyomor és szegénység mindenütt van, tudatlanság is van. Ne képmutatásodjunk hát, hanem a ki pártolja a socialista mozgalmat, hát vállalja be nyiltan s védelmezze azt férfiasan; a ki pedig nem pártolja, az ne takargassa, ne legyezgesse, mert ez olyan szerep, a mely nem sok dicsőretet szerez.

A magyar államvasutak új igazgató tanácsosa. A magyar államvasutak igazgatótanácsában a ker. miniszterium képviselével eddig megbizva volt dr. Matlekovics Sándor államtitkár s tisztéről leköszönvén, a keresk. miniszter részéről Németh Imre min. tan. lett helyébe kijelölve.

Tilalom megszüntetése. Belgrádban székely consalunk jelentése szerint, a szerb kormány a zab, buza, búzaliszt és bab tekintetében fennállott kivitelitilalmat megszüntette.

A zágráb-károlyvárosi vonal. A magyar államvasutak igazgatósága tényleg is átvette már a déli vasut zágráb-károlyvárosi vonalát s az új menetrendet is közzétette. Az átadási jegyzőkönyv hivatalos aláírása már végbement.

Egy magyar hajó szerencsétlensége. Januárius 3-án egy két árboczos „Union” nevű 830 tonnás magyar hajó hagyta el Marsailles kikötőjét. Afrikának tartott vegyes rakományval u. m. régi tűzkő puskák lábbelik, szézes italok stb. A hajó egy fumei család tulajdona volt s kapitányát Michelangelo de Douminek hívták. A szerencsétlenség Whydah-nál történt, mely az é. sz. 6° 19' és a k. h. 21' foka alatt fekszik. Itt a hajó, miután már a további viendő pálmadi rakomány föl volt szállítva zátonyra jutott.

A godeinei néger kormányzó értesülvén erről vagy husz embert küldött a helyszíre s miután ezek konstátálták a hajótörést, jelentették, hogy törvények szerint a partjaink törést szenvedett hajó az övék, a hajónép pedig kapitányostul rabslóglajkuká vált.

A szót tett követte: a hajónépet átszállították Godomébe, az ország belsejébe, a hajóhoz pedig megérkezett nemsokára egy 500 főből álló néger csapat s a velük hozott, valamint a hajónál talált szerszámoknál neki estek a hajónak, azt darabokra vágták tüzelőfűnek s a benlevő kókusz dió rakományával s mindennel együtt úgy elhordták onnan, mint a hangyák, hogy csak hűl helye maradt neki. Egy angol hadihajó ugyan épen akkor járt arra, de miután ez meggyőződött róla, hogy angol alattvaló nem forog szóban, nyugodtan tovább vitorlázott, pedig csak egy ágyugolyóba került volna, a megszorult osztrák-magyar alattvalókon segíteni. Szerencsére a lagosi francia konzul közbetért magát s sikerült is neki kivinni, hogy a néger király a hajós népet különös gráciából szabadon bocsátt.

Legosban sokat szenvedett a hajónép és miután kinyugodtak testi s lelki izgalmaikat s fáradságukat, s az ottani európaiaktól némi ruhaneműeket koldulgtattak össze, fel-

vette őket az Európába visszatérő „Ethiopian” nevű angol gőzös a francia konzul közbejárása következtében, s így megérkeztek Liverpoolba.

Külföld.

Még egy kilátásba helyezett konferentia. Me bízható forrásból jelentik, hogy sem Franciaország, sem Anglia nem fognak katonai kényszer rendszabályokhoz nyulni a berlini konferentia határozatainak végrehajtására. Ha a porta azokat elutasítja, hajlandók új tárgyalásokat kezdeni.

A dicsőséges muszka hajóhad. Sándor czár Zarskoje Szeloból Kroszadba utazott a kínai hadjárata kismemelt „Plastun”, „Strelok”, „Europa”, „Rossia” s más hadihajók fölött szemlélt tartott, mely alkalommal hasonló beszédet intézett a tisztelked, mint 1877. tavaszán Ungheniánál a szárazföldi csapatokhoz. Beszédét ekként fejezte be: „Reményem, hogy hajóhadam az alkalommal is, mint máris többször ezélt dicsőséggel koronázva fog visszatérni.”

A görögök hadi készülődése. A görög lovasság 3000 emberrel lesz megerősítve. A hadügyminiszter két hegyi üteg megszerzését rendelte el. Eustratio Rettli londoni görög nagykövetség György királynak 10,000 font sterlinget adott át, mint adományt a görög hadsereg mozgósítására. A Daily Telegraphnak tévirik Párisból a különös hírt, hogy Oroszország felajánlotta a görög kormányt fegyveres segítségét az esetre, ha Törökország nem akarja a konferentia határozatát teljesíteni. El ajánlatot a görög kormány visszautasította.

Szab. kir. Debreczen város bizottsági közgyűlése.

Debreczen, július 8. A közgyűlés Simonffy Imre polgármester elnöklete alatt nyitott meg, a mennyiben főispán ur családi bajok miatt a közgyűlésen nem jelenhetett meg.

Olvasatik a f. évi május és június hó-ról szóló polgármesteri jelentés, melyben javaslat tétetik, hogy május hóban elhalt III. választó kerület volt képviselője néhai Molnár György emléke jegyzőkönyvében is örökítessék meg. A gyűlés Molnár György halálát fájdalommal veszi tudomásul s annak emlékét jegyzőkönyvileg megörökíteni általános egyhangúsággal elhatározza, valamint azt is, hogy e részvétnyilatkozat Molnár Gy. hátramaradott özvegyével is közöltesse.

Polgármester jelenti, hogy 21,000 frrtal vétettet be máig kevesebb adó, mint most egy éve. Olvasatik a miniszteri leirat az erdőfelügyelők kinevezéséről. Erdőfelügyelői központi városunk letti kismelve s felügyelőül Österlamm kataszteri hivatalnok van kinevezve. A tanácsnak a további intézkedésre kiadatik.

Olvasatik a miniszteri leirat, mely szerint a városnak a guti erdősegtől a halpai esetleg v. pécsei indóház vezetendő másodrendű vasut vonalra az előmunkálati engedély egy évre megadott. Tudomásul vétetik. A m. tudományos akadémia átír a városnak s e mellett a gróf Széchenyi István szobrának leleplezése alkalmából veretett érem és egy emlék munkát küld. Az emlékek a közlekvártára tétettek.

A magánlevéltári bizottság jelentése olvasatik, a magánlevéltári ügyvédi teendőknéköz jövrő mikénti teljesítéséről. — A levéltári ügyvédi állásra Kovács Sándor tisztii ügyész egyhangúlag megválasztatik s működése évi 500 frrtal jutalmazatik meg.

A ref. egyház átír, hogy temetések alkalmával a zenebanda a temetőből tiltassék ki. — E tárgy komoly vitára adott alkalmat. A közgyűlés egyrésze nem akar az egyház dolgába bele szólni, másrésze nem akarja engedni, a temetkezési szokások megconsokítását s legfeljebb a visszafelékes büntetését kéri ki mondani. — A gyűlés érdemleges határozatot nem hozott, hanem az ügyet a joggyi bizottsághoz utasította.

Olvasatik az árvassék negyedes jelentése. — Tudomásul vétetik. Tanácsai előterjesztés Arvavármegyének a duvadak elejtői miként jutalmazására vonatkozó átiratára. — A miniszteriumhoz pártoló felirat intéztetik a jutalmazás ismételt életbeléptetése érdekében.

Olvasatik a tanácsai előterjesztés a város által 1849/50 ben teljesített katonai szolgálományok megtérítése és az 1863-iki inégi kölcsön tárgyában. Határoztatott, hogy a tanácsai előterjesztésben foglalt ismételt felirat intéstessék a miniszteriumhoz.

Tanácsai előterjesztések a volt czégek és ipartársulatok által beadott okmányok és tárgyak vonatkozásában mely szerint az itteni ilyen czégek és társulatok a kezeik között levő kevés régi tárgyakat vagy okmányokat kiadni nem akarják. Bemutatás végett az eddig beadottak a miniszteriumhoz felküldetnek.

Olvasatik Józsa községek egy kisserű toronyrak építéséhez szükséges épületi anyagok díjmentes adományozása iránti kérvénye. A tanács előterjesztése, hogy a szent célra 10,000 darab téglá adassék, és a könyvtáradományok gyűjtése megengedtesse, elfogadtattott.

A parlagi zálogos földék visszaváltása ügyében kiküldött bizottság jelenti, hogy a mikénti visszaváltásra néve kénsőbbre halasztja javaslat hozatalt, a mikénti használatra néve a haszonbérbe adást hozza javaslatba. Tudomásul vétetik.

Ezután több apró tanácsai előterjesztések vétettek tudomásul és más apróbb ügyek intéztettek el.

A mult 1879. évről szóló polgármesteri jelentés ki léven nyomtatva a városi bizottsági tagok közt kiosztatván tudomásul vétetik. E jelentés főbb pontjait tudomásul már ismertették, annak újabb közlése a mi részünkről nem látszik szükségesnek. Özevgy Fejér Rezsónének kegydíjaztatásai iránti kérvényére, a szegények pénztárából egyszer mindenkorra 60 frrt segély pénz adatik.

Simonffy Imre polgármesternek két havi, Megyessy Lajos számvevőnek 6 havi szabadságidő engedélyeztetik. Hubanek Mihályné Sal Etelka bába oklevele kihirdetettik. Végül Kolozsa András, Szith Gábor, Osvát Ferencz ügyvéd, Bisutka Gyula, Magyar János, polgárosítottak.

Türr tábornok és a horvátok.

Türr István tábornok horvát barátaihoz levelet intézett az ismert zágrábi magyar tanfolyam ügyében. A tábornok föllelti, hogy már a mult évben, midőn Zágrábban járt, hangsúlyozta, hogy a magyar nyelvi tanítás kérdését nem szabad szenvedélyileg taglálni. „Öszinte örömmel consalótom — folytatja — hogy a magyar sajtó, beleértve az ellenzéki lapokat is — ezt a kérdést a legnagyobbabban taglalta; ki tudja, hogy a horvátok szenvedélyes kifakadásai előbb-utóbb itt nálunk nem hasonló kifakadásokra fognak vezetni? El tehát a helyes ítélet megölő szenvedélyileg; lépjén helyére a tiszta, józan megfontolás. Ez mindkétünkhoz méltóbb, mint a fékezhetetlen érzelmei nyers kitorése.” A tábornok ezután visszapillantást vet a multra, a Metternich-politikára a mely csakhogy alá-

assa a magyar alkotmányt, minden áron fo-

kozta a horvát és magyar nép közti gyűlöletet. Azután védi Magyarországot azon vád ellen, hogy a horvátokat akár 1848-ban, akár most magyarizálni akarja. E tárgyban hosszú idézetet közöl Batthyány Lajos 1848-iki magyar miniszter elnök egy akkori beszédéből s következőleg végi: Barátim, az 1869 ki kiegyezés fátyolt borított a mult szomorú eseményeire; ne nagyon fáradjunk rajta, hogy föllebentsük a fátyolt. Gyűlölet és szenvedély halált és átkot hoznak; csak a szeretet adja az életet, a melyre mindkét nemzetnek, magyarnak mint horvátoknak szüksége van. Concordia res parvae crescut, discordiae maxime dilabuntur. Budapest, 1860. július 2-dikán. Türr István.

Tutti-frutti.

A vasuti pénztárnál egy kis fü jelenkezik. — Kérek jegyet az apámnak. — Nesze. De hát miért nem jön érte az atyád? — Azért küldött, mert hallotta, hogy gyermekek csak a felet fizetik.

Vadász-eredményével kérkedik egy ember. — A mult évben kilencszáz kilencvenkilenc nyulat lőttem. — Hát miért nem mindjárt ezret? kérdi szomszédja. — Csak nem hiszi, hogy a miatt a hiányzó egy miatt hazudni fogok.

A susztergyerek nagy kísértésben van, hogy a piacról hozott gyümölcsből torkoskodik. Végre győz a következő logika: — Ha eszem belőle, a majszter megver, az bizonyos, ha nem eszem is megver, mert nem hiszi, hogy nem ettem, inkább hát legyen oka, hogy megverjen.

A jó lélek. — Asszony, ebben a levesben megint veszkál vagy féltucat légy. — Oh a szegénykéék, milyén keserves lehetet haláluk. A rendőrségnél egy idegen jelentkezik. Tárczát talált. Benne husz forint. A megtaláló jutalmát kéri. Tollnok: Jutalma tíz száztólú vagis két forint. Hogy hívják? Idegen: Szabó Péternek. Tollnok: Hol lakik? Idegen: Két napja jöttem, látogatóban vagyok. Tollnok: Két napja s még — nincs bejelentve. Fizet őt forint bírságot. Kettő az ötből levonva marad három. Fizessen három forintot, de azonnal.

A reporterség netovábbja. Egy rendkívül jó értesült francia lap a következő hírt tudatja olvasóival: „Biztos forrásból halljuk, hogy G... szigieten teljes nyugalom uralkodik. Egyik munkatársunk sietve odautazott. Ha semmi se történik, a mi olvasóink fognak róla legelőször értesülni.” Náci bácsi igen kedélyes gyerek, még az a szeretetreméltó vonása is meg van, hogy néha szeret mulatni. Mikor most buzamustrát hozott fel, kitűnő alkut kötött és szép pénzt tett érte zsebre. Rögön sietett a postára és utaványval adott föl belőle pár száz forintot. Feladó neve: B. Ignacz. Lakás: T-Sz-Miklós. —

Igyekezünk lecsalipítani, a mennyire lehet az igazság becsgő férfait. — Hiszen le vagyok csilapodva szőlőingertelen; látják hogy le vagyok csilapodva. Ha a vármegyének nem tetszik fölakasztani a gazembert, mit tehetek én róla? Megnyugsom. Mit csinálnék egyebet? Nekem nincs pallosjogom és én csak esküdt vagyok, amár huszonöt esztendővel ezélt is már esküdt voltam, mikor a viczipán akkora volt még, mint az öklöm és a nadrágját se tudta még begombolni... Jól van, én haligatok és sobs többé semmibe bele nem avatkozom... semmibe. Mintha esküdt ur meg tudta volna állni azt, hogy semmibe bele ne avatkozzék! Aztán az az aranygyűrű, az az aranygyűrű rettenetesen furt a fejét, tele lett vele az egész agya és nem sokára semmi egyébről nem tudott már gondolkodni, csak farkukat szájkba fogó kigyókról. Azok lebegtek előtte éjjel-nappal, oda csusztak ágyába s keresztül-kasul gurultak paplanján, az ujaira tekerőztek és mindenféle boindságot elkövettek vele. — Mindennap csak ezt az egyformát álmodta s nem alhatott már soha békével. Még nappal is üldöztek azok az átkozott kigyók. Akármerre fényleni látott valamit, annak mindegyiknek olyan aranygyűrű formája formája volt s mindegyik egy farkát szájkba fogó kigyó ábrázolt. Pedig ha közli ment oda, látta, hogy se nem kigyó, se nem aranygyűrű, hanem egészen más valami. (Folyt. köv.)

A „Debreczeni Ellenőr” tárczája

A HOLTAK TITKA.

— Ebeszés. — VÉRTESI ARNOLDTÓL. (Folytatás.)

Az egész jelenet s az abban részt vevő személyek valamennyije oly visszatartó benyomást tón réám most, hogy örömet szerettem volna belhunni szememet, bedugni fülemet s odább állni. De nem mozdulhattam, a nélkül, hogy észre ne vegyének. A homályos sarkokban mozdulatlan álltam s úgy látszott, eddig még nem vetek észre.

Az ifju nő nem felelt anyósának gunyos kérdésére, s két vagy három perc hosszág némán álltak szemközt egymással. Csak szemek beszéltek, de azok végtelen sokat és engesztelhetlen dolgokat tudtak elmondani.

Az öreg Héthársnyé szólalt meg újra: — Csak azt akarom megtudni, mikor legyen a temetés? Az ifju nő lázas, villogó arczeval felelt: — Engem elevenen eltemettek s nem kérdezték meg, tetszik-e és mikor? Csináljon ön a holtesttel, a mit akar. Az öreg asszony kijött a szobából betette maga után az ajtót és most előttem állt, sápadtan, mint valami halott.

— Hallotta ön és látta őket? — szólt reszkető ajka. Kedvetlenül, bosszusan intetem fejemmel. —

Ugy látszott, nem vette észre e mozdulatot, sem arcom kifejezését. Csak egyetlen dologgal látszott elfoglalva s ezenkívül nem látott, nem hallott semmi egyebet.

Halkan, suttogva és szemeit mereven réám szögezve beszélt tovább. — Nem tudom, meddig élek... történetik hirtelen halálom... megtörténetik én tudom... és el lesz némitva ez az ajk és megbénítja az a kéz. Föleltem a leplet... először életemben idegen szem előtt, házam gyalázatáról. Most már vége mindennek! Fiam koporsójánál vége mindennek!

Meggörnyedve, roskadozva támaszkodott a falhoz. Kevély önturalma, ereje, úgy látszott, teljesen elhagyta. De mégis összebirta magát széden; intett, hogy kössessem s kimentünk az ő szobájába.

Kinyitott egy fiókot s kis bepecsételt csomagot vett ki belőle. — Senkim sincs, a kibem bizhaték, — suttogó szomorúan; — senkim. Egyedül állok mióta fiam halva. Egészen egyedül. Bocssáson meg, hogy őnt terhelni bátorodom.

Újra a hideg, udvarias, szigoruan kimért formák közt mozgó urnó lett s alig tudtam elképzelni magamnak, hogy pár perc előtt láttam ez asszonyt reszketni, meggörnyedni s egy vak indulattal elragadtatni. Csendesesen újaj közzé vette a csomagot s kért, hogy ha elfogadnám.

— Ha meghalja, hogy meghaltam, kérem, tessék átadni a törvénytseknék, — tevő aztán utána. Addig bátorodnom remélti, hogy fölbontatlan marad és addig — ígérje meg, senkinek sem szól arról, a mit ma láttam és hallott.

Főálltam, a székéről s meghajtottam magamat. — Ígértem, hogy senkinek sem szólok. Többet nem ígérhetek nagyságos asszonynom. S visszatarttam az írócsomót az asztalra. — Nem fogadhatom el e megbízást, valamint nem ohajtottam a tanuá avatattás. Nagyságod kegyesen föl fog menteni legalább az egyik alól; csak sajnálatomat fejezhetem ki, hogy föl nem mentett a másik alól.

Kissé elpirulni láttam halvány arcát s szomoruan bólintott fejével. — Önök igaz va. Bocssáson meg. Csendesesen kezebe vette újra bepecsételt csomagot s visszazárta a fiókba.

III.

Az aranygyűrű. A büntető igazságnak kevésbé voltak éles szemei a vármegyeházán, mint az esküdt ur fejében s a törvénytseki tagjai elég makacsok voltak sehogy be nem látni az esküdt ur nevezetesen fölfedezésének fontosságát. Az ő szemökben a kocsis úján talált aranygyűrű mit sem bizonyított s egyáltalán nem akarták érteni, mi összefüggés lehet annak a szerencsétlen katasztrófával.

Nem is tartották érdemesnek kutatni, hol szerezte a legény a gyűrűt, mely eljárás az esküdt urat mélyen elkésztette. — Bűnös könnyelműség, — szólt szokott szavajarástól idezve. Még csak nem is kérdezik, hol vette a gyűrűt! Hallatlan bűnös könnyelműség! Még ingerültebb lett, mikor megtudta, hogy a legényt, miután kihallgatták a vármegyeházán, egyszerűen haza eresztették. Nem találtak semmi büntetésreméltót s a börtön, mondták, nem arravaló, hogy ott hónapokig tartsanak valakit hiába, a vármegye kosztján. — Bűnös könnyelműség, — mondá rá az esküdt ur, — és gyalázatos fukarság. Az én időmben... mikor én huszonöt évvel ezélt esküdt voltam, bezzeg nem sajnálták a pénzt; mindig tele volt a vármegye tömlőcsé s a ki egyszer bekerült, ki nem jött onnan. Addig vallatták, míg be nem vallotta a bűnt... Addig... A ki meg halt bele, hát meghalt, de az igazságnak ki kellett derülni. A meggyorfolapcát nem hiába teremtette az isten. Az isten nem teremtett semmit hiába. A dolgon azonban segíteni már nem lehetett s nem maradt egyéb hátra, mint megnyugodni a törvénytseki bűnös könnyelműségén.

— Jé, — szólt az esküdt ur, — én kezemet mosom. És az utolsó ítélet napján is azt mondom, az Isten trónusa előtt: Uram, én nem vagyok oka, hogy egy gonoszító meg szabadul az akasztófától... nem vagyok oka, hogy megengedtetett a gazembernek természetesen halálát mulni ki.

vezik, s gyapot... E részben... akás négysszög... adása szerint... erre kirendelt... denekelőtt rá... később egy a... egy czino... lesz a papi... — Jaj volt... m akarta el... valamint... amelylyel... E szerint a... erfa héja volt... at csináltak... gyümölcsöse a... csós. A roszy... József által... zló birtokában... oldja 1200... szben 30 éve... n benne: cse... ma 5106, db... ilva 5058 db... 493 db her... n 18,872 db... iskoláiban sok... ezen gyümöl... ehvezében... gyümölcsöse, ... r indítva érzé... titűtetni. Hát... édbabásyáiról... esebben gyu... s tulajdonos... sajákezőleg... gyümölcsfáiát

